

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Jitkou Hroudovou ve věci

žalobce: **N. D. T.**, narozený X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2026, č.j. MV-16126-4/SO-2026,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a žalobní námitky

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 11. 2025, č. j. OAM-4526-43/PP-2023, kterým byla výrokem I. žalobci zamítnuta žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu z důvodu uvedeného v § 87e odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů („zákon č. 326/1999 Sb.“ nebo „zákon o pobytu cizinců“), neboť účastník řízení není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a výrokem II. byla účastníku řízení podle § 87e odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobce uvedl, že požádal o vydání povolení k přechodnému pobytu, neboť je otcem státní občanky České republiky. Správní orgány ale odmítají, že by mohl být rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobce v první řadě namítá nezákonnost, nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, které je podle něj vydané na základě nesprávného právního posouzení a nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný nesprávně a nepřiměřeně formalisticky posoudil otázku, zda je žalobce rodinným příslušníkem občana Evropské unie, resp. státní občanky České republiky, a zejména otázku jeho faktické závislosti na dceři, se kterou dlouhodobě žije ve společné domácnosti. Žalovaný současně řádně neposoudil přiměřenost dopadu svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, jeho manželky a jeho dcery, a nevypořádal se dostatečně se všemi odvolacími námitkami uplatněnými žalobcem v doplnění odvolání ze dne 9. 1. 2026.
4. Žalobce je otcem státní občanky České republiky. Ze správního spisu vyplývá, a žalovaný tuto skutečnost nezpochybňuje, že žalobce žije se svou dcerou a manželkou ve společné domácnosti na adrese Poděbradská 547/111, Praha 9. Rodinný vztah mezi žalobcem a jeho dcerou není formální, nýbrž faktický, každodenní a ekonomicky provázaný. Dcera žalobce v současné době studuje a zároveň také pracuje, přičemž svůj příjem poskytuje do rodinného rozpočtu. Tato skutečnost je pro posouzení věci zásadní, neboť potvrzuje, že rodina hospodáří společně a že žalobce je fakticky vyživován v rámci společné domácnosti, jejíž ekonomickou součástí je i jeho dcera, občanka České republiky.
5. Žalovaný však tuto skutečnost nevyhodnotil řádně. Naopak mechanicky uzavřel, že žalobce není na své dceři závislý, neboť podle žalovaného nebylo prokázáno, že by její dcera výlučně živila. Takový závěr je právně nesprávný. Závislost ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců nelze vykládat jako stav, kdy občan Evropské unie hradí každou jednotlivou životní potřebu rodinného příslušníka přímo, výlučně a účetně odděleně. Závislost je třeba hodnotit podle skutečného fungování rodinné domácnosti, podle reálných ekonomických vazeb a podle toho, zda je dotčená osoba schopna bez podpory občana EU a jeho rodiny uspokojovat své základní životní potřeby.
6. Žalobce nemá vlastní pravidelný příjem, nemá platné pobytové oprávnění a nemůže na území České republiky legálně pracovat. Jeho základní životní potřeby jsou dlouhodobě uspokojovány v rámci rodinné domácnosti, do níž finančně přispívá také jeho dcera, která studuje, pracuje a svůj příjem dává do rodinného rozpočtu. Za této situace je závěr žalovaného, že závislost žalobce nebyla prokázána, v rozporu se skutkovým stavem i s účelem právní úpravy. Žalovaný uměle rozděluje společnou rodinnou domácnost na izolované osoby a posuzuje závislost tak, jako by muselo být prokázáno, že dcera hradí žalobci konkrétní faktury či konkrétní položky. Takový přístup je nepřiměřeně formalistický. Žalobcova existence je fakticky umožněna právě rodinným zázemím, které tvoří jeho manželka a dcera. Dcera žalobce není pouze osobou, která s ním bydlí. Je občankou České republiky, členkou společné domácnosti, studující a pracující osobou, která přispívá do společného rozpočtu. Tím se přímo podílí na uspokojování životních potřeb celé

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

domácnosti, včetně potřeb žalobce. Žalovaný tuto skutečnost buď zcela pominul, nebo ji vyložil v neprospěch žalobce způsobem, který neodpovídá realitě rodinného života.

7. Žalovaný dále nesprávně dovozuje, že žalobce nemůže být závislý, protože je v produktivním věku a je zdravotně způsobilý. Tento závěr neobstojí. Pro posouzení závislosti není rozhodující abstraktní možnost pracovat, nýbrž faktická schopnost zajistit si prostředky k obživě. Žalobce nemůže bez pobytového oprávnění legálně pracovat. Správní orgány mu tedy nemohou současně klást k tíži, že si neopatřuje vlastní příjem, a z této situace dovozovat, že není závislý na své rodině. Takový postup vytváří nepřípustný logický kruh: žalobci není umožněn pobyt, tím mu není umožněna legální práce, a následně je mu vytýkáno, že jeho závislost na rodině není dostatečně relevantní.
8. Žalovaný se rovněž nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou, že skutečná závislost žalobce na jeho dceři není podmíněna zdravotním postižením, invaliditou ani pracovní neschopností. V doplnění odvolání bylo výslovně namítáno, že není rozhodné, zda žalobce teoreticky může pracovat, ale zda se reálně bez podpory své dcery obejde. Žalovaný tuto námitku fakticky odmítl pouze opakováním závěru, že žalobce je zdravotně způsobilý a v produktivním věku. Tím se však s námitkou nevypořádal, nýbrž ji pouze obešel.
9. Nevypořádána zůstala také odvolací námitka, že správní orgán postupoval formalisticky, když zpochybnil vyživovanost žalobce pouze proto, že se nachází na území České republiky a že závislost podle jeho názoru nevznikla již v zemi původu. Žalobce v odvolání výslovně namítal, že závislost je faktická situace, kterou je třeba hodnotit podle aktuálního stavu v době rozhodování, a že není rozhodné, zda vznikla před vstupem na území České republiky či až v průběhu pobytu. Žalovaný sice obsáhle cituje judikaturu SDEU, avšak nevyvozuje z ní závěry ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce. Namísto toho mechanicky uzavírá, že žalobce nesplňuje podmínky § 15a zákona o pobytu cizinců.
10. Žalovaný se dále nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou založenou na rozsudku SDEU ve věci Rahman, C-83/11, podle níž jsou členské státy povinny žádosti širších rodinných příslušníků zvýhodněně posoudit a hodnotit zvláštní vztah závislosti vůči občanu EU. Žalobce v odvolání výslovně namítal, že odmítnutí jeho pobytu nepřiměřeně zasahuje do práva jeho dcery, občanky České republiky, na zachování rodinného života. Žalovaný však tuto námitku vypořádal pouze obecně a deklaratorně, aniž by skutečně zkoumal, jaký konkrétní dopad bude mít vycestování žalobce na jeho dceru, která s ním žije ve společné domácnosti, studuje, pracuje a podílí se na rodinném rozpočtu.
11. Za nepřezkoumatelné je třeba považovat také vypořádání odvolací námitky týkající se rozsudku SDEU ve věci Metock, C-127/08. Žalobce v odvolání namítal, že není rozhodné, kdy a jak rodinný příslušník přicestoval na území členského státu, ani zda měl v minulosti legální pobyt, pokud se jedná o ochranu skutečného rodinného života a práv občana EU. Žalovaný se s touto námitkou fakticky nevypořádal, pouze odkázal na pobytovou historii žalobce. Takový postup je nesprávný, neboť předchozí pobytová historie nemůže nahradit posouzení současné existence rodinných vazeb, současné závislosti a proporcionality zásahu.
12. Žalobce dále namítá, že žalovaný nedostatečně posoudil přiměřenost napadeného rozhodnutí. V odvolání bylo výslovně namítáno, že neudělení pobytu představuje velmi závažný zásah do rodinného a soukromého života žalobce, jeho manželky a jeho dcery. Žalovanému vytýká, že na tuto námitku reagoval pouze obecným tvrzením, že žalobce nemá na pobyt na území České republiky právní nárok, že může s rodinou komunikovat na dálku a že samotný diskomfort spojený s neudělením pobytu není nepřiměřeným zásahem. Tím

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

však nebyl proveden skutečný test proporcionality. Žalovaný měl posoudit zejména délku pobytu žalobce na území České republiky, intenzitu rodinných vztahů, společnou domácnost, ekonomickou provázanost rodiny, skutečnost, že dcera žalobce je občankou České republiky, že studuje a pracuje, že její příjem je součástí rodinného rozpočtu, a že nucené vycestování žalobce by znamenalo rozdělení funkční rodiny. Žalovaný tyto okolnosti neposoudil ve vzájemné souvislosti. Namísto toho je izolovaně bagatelizoval.

13. Za zcela nedostatečné je třeba považovat také tvrzení žalovaného, že žalobce může rodinný život udržovat prostřednictvím telekomunikačních prostředků. Takové odůvodnění je u osoby, která žije se svou manželkou a dcerou ve společné domácnosti, nedostatečné a nepřiměřené. Rodinný život nelze redukovat na telefonické hovory či internetovou komunikaci. Pokud správní orgán zasahuje do existujícího, každodenního a faktického rodinného soužití, musí přesvědčivě vysvětlit, proč je takový zásah nezbytný a přiměřený. To žalovaný neučinil.
14. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné nejen pro nedostatek důvodů, ale i pro nedostatečné vypořádání odvolacích námitek. Žalovaný sice odvolací argumentaci žalobce částečně reprodukuje, avšak nevypořádává její podstatu. Nevysvětluje přesvědčivě, proč nepovažuje za relevantní faktickou vyživovanost žalobce ve společné domácnosti, proč nepovažuje za rozhodné, že dcera žalobce studuje, pracuje a přispívá do rodinného rozpočtu, proč odmítá aktuální ekonomickou závislost žalobce, a proč považuje zásah do rodinného života za přiměřený.
15. Žalovaný navíc pominul, že odvolací námitky směřovaly nejen proti skutkovému hodnocení, ale i proti právní konstrukci správního orgánu I. stupně. Žalobce namítal, že správní orgány nesprávně vyložily § 15a zákona o pobytu cizinců, že nerespektovaly eurokonformní výklad, že nesprávně aplikovaly judikaturu SDEU a že nepřípustně zužují pojem závislosti. Žalovaný se s těmito námitkami nevypořádal individuálně, nýbrž pouze potvrdil závěry správního orgánu I. stupně.
16. Napadené rozhodnutí je také vnitřně rozporné. Žalovaný připouští, že žalobce žije se svou rodinou ve společné domácnosti, že nemá vlastní příjem, že nemůže pracovat a že rodina společně hospodáří. Současně však tvrdí, že závislost žalobce není prokázána. Tento závěr je nelogický a neodpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Pokud dcera žalobce pracuje, studuje a svůj příjem dává do rodinného rozpočtu, nelze tvrdit, že její ekonomická role v domácnosti není relevantní. Správní orgány měly provést doplnění dokazování, pokud měly za to, že rozsah finanční podpory není dostatečně objasněn. Měly vyžádat aktuální potvrzení o studiu a zaměstnání dcery, doklady o jejím příjmu, doklady o společných výdajích domácnosti a případně provést doplňující výslech žalobce, jeho manželky a dcery. Namísto toho žalovaný uzavřel, že závislost nebyla prokázána, aniž by skutkový stav zjistil v rozsahu potřebném pro zákonné rozhodnutí.
17. Žalobce proto navrhuje provést důkaz potvrzením o studiu dcery žalobce, potvrzením o jejím zaměstnání či pracovní činnosti, doklady o jejích příjmech, doklady o výdajích společné domácnosti a případně výsledkem dcery žalobce a manželky žalobce k prokázání skutečnosti, že dcera žalobce pracuje, studuje a svůj příjem poskytuje do společného rodinného rozpočtu.

Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění obou napadených rozhodnutí a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. S odkazem na směrnici a její promítnutí do české právní úpravy uvedl, že z definice neplyne, že by mělo být pobytové oprávnění bez dalšího uděleno rodičům zletilých občanů EU. Žalovaný odkázal na výslech žalobce a svědeckou výpověď jeho dcery, ze kterých vyplývá, že dcera žalobce žije s žalobcem ve společné domácnosti, ale nelze jednoznačně tvrdit, že je žalobce na ní finančně závislý, neboť jak shodně uvedl žalobce i jeho dcera, ta má příjmy z brigády. Byt, ve kterém rodina žije, není zatížen hypotékou a výdaje spojené s bytem hradí manželka žalobce, která na území České republiky pobývá na základě trvalého pobytu. Manželka žalobce pracuje v sushi restauraci s měsíčním příjmem 35-38 tisíc čistého, dostatečný příjem k zajištění všech běžných potřeb rodinných příslušníků, a příjem z brigády dcery žalobce tak nepředstavuje hlavní zdroj obživy, bez něhož by rodina nebyla schopna zajistit své základní životní potřeby. Z provedeného výsledku není patrné, že by dcera konkrétně žalobce finančně podporovala a on by byl na jejích finančních prostředcích závislý. Žalovaný dodal, že podle § 697 zákona č. 89/2012 Sb. občanského zákoníku je vyživovací povinnost primárně mezi manžely, kteří mají vůči sobě vzájemnou povinnost zajistit potřebnou podporu a zabezpečení. Pouze pokud manželé nejsou schopni zajistit vlastní životní potřeby, může nastoupit vyživovací povinnost dětí vůči rodičům. Tato povinnost dětí je však subsidiární, a tedy sekundární vůči primární povinnosti manželů vzájemně, a platí jen v rozsahu nezbytném k zajištění potřeb rodičů, které nelze pokrýt z prostředků manželů. Vyživovací povinnost dětí vůči rodičům by pak nastoupila až tehdy, pokud vyživovací povinnost mezi manžely není dostačující k zajištění potřeb, to však účastník řízení netvrdil. Kromě tvrzeného žalobce neprokázal, že by byl finančně závislý na své dceři, která finanční prostředky získává z brigád při studiu. Situace žalobce spíše vede k závěru, že tvrzená závislost žalobce na své dceři, má vést k vyřešení jeho pobytové situace, což však nelze považovat za splnění podmínky závislosti žalobce na občanu EU (České republiky), a to není požadavek nad rámec zákona, nýbrž toto je třeba vzít v úvahu v případě výkladu ustanovení § 15a odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Výše uvedené dokresluje i pobytová historie žalobce, který sice na území České republiky žije značnou část života, ale svůj pobyt zde nelegalizoval. Jeho počínání nelze dávat k tíži správním úřadům. Žalovaná uvádí pobytovou historii žalobce, se kterým bylo dne 26. 1. 2004 bylo zahájeno řízení o udělení azylu, které bylo ukončeno dne 2. 2. 2005 (nabytí právní moci dne 10. 3. 2005), kdy Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“), vyhodnotil kasační stížnost jako opožděnou. Dne 29. 3. 2023 žalobce podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce od roku 2005 do roku 2023 pobýval na území ČR bez platného pobytového oprávnění a ani se nepokusil svůj pobyt na území ČR zlegalizovat. Dcera žalobce je výdělečně činná (prostředky z brigády), je podporována finančně zejména svojí matkou, prostředky ke studiu získala od rodiny z Vietnamu. V uvedeném proto žalovaný nespatřuje výjimečnou situaci z hlediska vážného dopadu do rodinného života žalobce. Napadené rozhodnutí pak ani nepřináší zákaz pobytu na území ČR a nevylučuje možnost návštěv žalobce a jeho rodiny. Určitá míra diskomfortu při získávání pobytového oprávnění coby možný následek rozhodnutí neznamena sama o sobě nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobce. To by muselo být doprovázeno (a prokazováno) významnější argumentací (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 12. 2024, č. j. 77 A 140/2020-129). Nic takového žalobce neprokázal.

19. Žalovaný doplnil, že bylo též na žalobci, aby prokázal okolnosti týkající se jeho soukromého života. Ten však kromě rodného listu dcery nepředložil žádný doklad prokazující emocionální či jinou vazbu na dceru. Zákon o pobytu cizinců v případě zamítnutí žádosti ve smyslu § 87e odst. 1 písm. a) tohoto zákona výslovně neukládá správním orgánům povinnost přihlídnout k tomu, zda rozhodnutí o zamítnutí žádosti bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života účastníka řízení. Žalobce může rodinu navštěvovat na základě krátkodobého víza, může s nimi komunikovat prostřednictvím telekomunikačních technologií, byť v omezené formě, může i dále uplatňovat rodinný život, třebaže se tak bude dít obtížněji. Žalovaný dále odkazuje na rozhodnutí správního orgánu I. stupně na strany 16-18, kde správní orgán I. stupně náležitě posoudil přiměřenost vydaného rozhodnutí. Ke zdravotnímu stavu žalobce se nevyjádřil, neboť žalobce svůj nepříznivý zdravotní stav netvrdil, a tedy ani nedokládal.
20. K návrhu žalobce provést důkaz potvrzením o studiu dcery žalobce, potvrzením o jejím zaměstnání či pracovní činnosti (doklady o jejích příjmech), doklady o výdajích, případně výsledkem dcery žalobce, žalovaná uvádí, že vše výše uvedené mohl žalobce uplatnit již v prvostupňovém řízení.
21. Žalovaný závěrem uvedl, že žalobce sice prokázal rodinnou vazbu na občanku ČR, avšak tato kategorie vztahu není rodinným vztahem zakládajícím postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu Směrnice 2004/38/ES a zákona o pobytu cizinců. Skutkový stav věci, byl řádně zjištěn, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a není dle žalovaného nepřezkoumatelné ani nezákonné.

Obsah správního spisu

22. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce podal dne 29. 3. 2023 žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana ČR podle § 87b zákona o pobytu cizinců, neboť se považoval za rodinného příslušníka své dcery.
23. Ve věci bylo rozhodnuto dne 26. 6. 2024, č.j. OAM-4526-18/PP-2023. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím ze dne 27. 8. 2024, č.j. MV-107325-4/SO-2024.
- 24.
25. Ve věci bylo znovu rozhodnuto dne 6. 3. 2025, č.j. OAM-4526-36/PP-2023. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 6. 2025, č.j. MV-64232-5/SO-2025.
26. V rámci opakovaného projednávání žádosti o přechodný pobyt a na základě výše uvedeného předvolal správní orgán účastníka řízení k výsledku a jeho dceru k podání svědecké výpovědi. Správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí uvedl, že dle rodného listu dcery účastníka řízení je evidentní, že tato se narodila na území České republiky. Dcera účastníka řízení tedy celý svůj život žije na území České republiky, a se svým otcem nežila mimo území České republiky. Účastník řízení, jeho manželka a jeho dcera, žijí společně v bytě v Praze. Manželka účastníka řízení pracuje v Sushi restauraci, dcera účastníka řízení má brigádu v X restauraci. Účastník řízení uvedl, že stálou práci neměl, občas nějaké brigády, na které neměl žádné sepsané žádné právní dokumenty, tudíž pracoval bez pracovní smlouvy (nebo dohody o provedení práce, či dohody o pracovní činnosti), dále konstatoval, že ho v současné době finančně zabezpečuje jeho manželka. Dcera sice přispívá do společného rozpočtu, ovšem bez jejího příjmu, by i tak měli dost finančních prostředků kžití. Hlavní plán do budoucna pro dceru účastníka řízení je momentálně dostudovat střední školu, a poté možná pokračovat ve studiu na vysoké škole. Správní orgán I. stupně uvedl, že nerozporuje přímou příbuzenskou

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

linii mezi účastníkem řízení a jeho dcerou, tedy občankou ČR, a ani nerozporuje, že účastník řízení je trvale hlášen se svou rodinou (manželka, a dcera) na území ČR, ale dospěl k závěru, že účastník řízení ustanovení § 15a odst. 1 písm. d) zák. č. 326/1999 Sb., ve vztahu vůči své dceři nesplňuje, neboť nebyla ve smyslu evropské judikatury prokázána závislost na výživě či jiné nutné péči. Ve výsledku účastník řízení uvedl, že se s ničím neléčí a v případě, že kdyby měl povolení k pobytu, je schopný okamžitě začít pracovat. Toto potvrdila i dcera ve svědecké výpovědi. Finanční závislost na dceři účastníka řízení také nebyla prokázána, neboť od roku 2008–2019 částečně žili z prodeje domu ve Vietnamské socialistické republice, a od roku 2019 pracuje manželka účastníka řízení a toto je hlavní příjem rodiny. To bylo také potvrzeno ve svědecké výpovědi dcery účastníka řízení, která navíc uvedla, že studuje a zároveň si přivydělává brigádou, ale nejedná se o příjem, bez kterého by se rodina neobešla. Sám účastník řízení uvádí, že by byl rád, kdyby jeho dcera v dalších letech studovala vysokou školu a měla brigádu, tak aby měla finanční prostředky navíc pro sebe.

27. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že v případě účastníka řízení rovněž nebyly naplněny podmínky uvedené § 15a odst. 3 písm. a) bod 3 zák. č. 326/1999 Sb., tedy nebyly prokázány vážné zdravotní důvody na straně účastníka řízení naléhavě vyžadující péči občana EU nebo jeho manžela.
28. Na základě shromážděných podkladů správní orgán I. stupně žalobcovu žádost zamítl, neboť není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců mu stanovil lhůtu 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území.
29. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které zamítl žalovaný napadeným rozhodnutím, ve kterém se ztotožnil se závěry prvostupňového správního orgánu.

Posouzení věci soudem

30. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních návrhů, kterým je vázán (viz ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen s. ř. s.), přičemž vycházel z právního a skutkového stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
31. Žaloba byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou.
32. Soud v souladu s ust. § 34 s. ř. s. vyrozuměl dceru žalobce i jeho manželku o probíhajícím řízení a umožnil jim tak, aby se do řízení připojily jako osoby zúčastněné. Obě tyto osoby vyrozumění převzaly, ale do řízení se nepřipojily. Soud nemohl považovat za řádné připojení a za jejich osobní projev vůle směřující k připojení do řízení pouhé dopisy, které zaslal soudu sám žalobce. Ani jedna z možných dotčených osob neučinila projev vůle ve vztahu k soudu, když listiny zaslané soudu navíc nejsou těmito osobami ani podepsané. S manželkou a dcerou žalobce proto soud dále v řízení jako s osobami na něm zúčastněnými nejednal, neboť se k řízení řádně nepřipojily.
33. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil a žalovaný s tímto postupem soudu výslovně souhlasil. Důvodem pro nařízení jednání nebylo ani dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
34. Žalobce podal dne 29. 3. 2023 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území ČR podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Jako Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

důvod uvedl, že se považuje za rodinného příslušníka své dcery, která je státní příslušnicí ČR.

35. Podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.
36. Toto ustanovení představuje transpozici právní úpravy obsažené v čl. 2 odst. 2 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů EU na volný pohyb (dále jen „Směrnice“), podle něhož se pro účely této směrnice rozumí rodinným příslušníkem *předci v přímé linii, kteří jsou vyživovanými osobami, a takoví předci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b).*
37. Ze znění daného ustanovení vyplývá, že pro kladné rozhodnutí o žádosti cizince je nutné, aby se jednalo o 1) potomka nebo předka občana EU, anebo potomka nebo předka manžela občana EU, a zároveň 2) aby byl tento cizinec z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem EU či jeho manželem nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ČR.
38. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3. Žádost žalobce byla zamítnuta právě podle tohoto ustanovení.
39. Podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců ministerstvo v rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí žadateli výjezdní příkaz; žadatel je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.
40. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
41. Soud neshledal důvodné námitky ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu i nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
42. Dle žalobce správní orgány nedostatečně posoudily zejména otázku faktické závislosti žalobce na dceři, se kterou žije ve společné domácnosti.
43. K otázce, koho lze považovat za vyživovanou osobu ve smyslu Směrnice, se vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 26. 1. 2017, č.j. 5 Azs 224/2016 - 47 uvedl: „Pro závěr, zda se jedná o vyživovaného cizince, je třeba posoudit veškeré individuální okolnosti daného případu, tzn. faktickou situaci stěžovatelky, zda je či není s ohledem na svou ekonomickou a sociální situaci schopna uspokojovat své základní potřeby a zda je stěžovatelce občanem Evropské unie poskytována nezbytná materiální pomoc, bez které by své základní životní potřeby nebyla schopna zajistit.“ K tomu rovněž rozsudek NSS ze dne 7. 6. 2018, čj. 9 Azs 114/2018–49.
44. Podle judikatury Soudního Dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) je stavem závislosti na předkovi či potomkovi stav, kdy „rodinný příslušník příslušníka Společenství usazeného v

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

jiném členském státě ve smyslu článku 43 ES nezbytně potřebuje materiální podporu od tohoto příslušníka Společenství nebo jeho manžela či manželky k tomu, aby mohl uspokojovat své základní potřeby ve státě svého původu nebo ve státě svého posledního pobytu v okamžiku, kdy žádá o připojení se k uvedenému příslušníkovi Společenství“ (rozsudek SDEU č. C-1/05, ve věci Yunying Jia v. Migrationsverket). NSS k tomu v rozsudku ze dne 23. 2. 2023, č.j. 2 Azs 3/2022-50, doplnil, že: „Musí jít tedy o uspokojování potřeb základních, takových, bez jejichž uspokojení by stěžovatelka nedokázala v zemi původu žít. Měřítkem přitom nejsou životní standardy v České republice, nýbrž v zemi původu. Potřeba materiální podpory musí být nezbytná, což znamená, že nesmí existovat jiný dostupný zdroj, z něhož by šlo základní potřeby ve státě původu uspokojit (například sice na poměry České republiky velmi skrovný, avšak v zemi původu k uspokojení tamních základních potřeb ještě dostačující důchod).“

45. Dle ustálené judikatury NSS v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 11. 2015, č.j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 29. 8. 2016, č.j. 7 Azs 99/2016-36 a ze dne 15. 11. 2017, č.j. 8 Azs 111/2017-36). Je především na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu I. stupně potřebné podklady pro rozhodnutí. Jestliže tak neučiní, svědčí to o jeho nečinnosti či neochotě poskytnout správnímu orgánu I. stupně součinnost (např. rozsudky NSS ze dne 22. 11. 2018, č.j. 7 Azs 371/2018-29, ze dne 22. 1. 2009, č.j. 1 As 96/2008-115, ze dne 15. 5. 2019, č.j. 8 Azs 249/2018-57).
46. Správní orgány v dané věci vyšly z právní úpravy dle Směrnice a ust. § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, kterou správně vyložily v kontextu shora uvedené judikatury, přičemž podmínka závislosti na výživě ve smyslu rozsudku SDEU C-1/05 a následující judikatury je splněna, pokud vztah závislosti vznikl v zemi původu a tato závislost je takového charakteru, že by bez poskytované výživy nemohl cizinec v zemi původu uspokojovat ani své základní potřeby. Rovněž reflektovaly, že česká právní úprava připouští, že vztah závislosti nutně nemusí vzniknout v zemi původu cizince, ale nemělo by se jednat o situaci, kdy se cizinec stane fakticky závislým na výživě poskytované občanem EU pouze v důsledku toho, že se ze země svého původu přesune do státu EU. Tedy o situaci, kdy si svou závislost na výživě poskytované občanem EU cizinec dobrovolně zvolí.
47. Správní orgány z účastnického výsledku žalobce, svědecké výpovědi jeho dcery a z dalších listin ve správním spise zjistily, že dcera žalobce žije s žalobcem ve společné domácnosti, ale nelze jednoznačně tvrdit, že je žalobce na ní finančně závislý, neboť jak shodně uvedl žalobce i jeho dcera, ta má příjmy z brigády. Byt, ve kterém rodina žije, není zatížen hypotékou a výdaje spojené s bytem hradí zejména manželka žalobce, která na území České republiky pobývá na základě trvalého pobytu. Manželka žalobce pracuje v sushi restauraci s měsíčním příjmem 35-38 tisíc čistého, dostatečný příjem k zajištění všech běžných potřeb rodinných příslušníků, a příjem z brigády dcery žalobce tak nepředstavuje hlavní zdroj obživy, bez něhož by rodina nebyla schopna zajistit své základní životní potřeby. Byt pořídili z peněz získaných za prodej pozemku ve Vietnamu. Dcera získala od vietnamských příbuzných žalobce 50 000 dolarů na svá studia.
48. Žalobce i jeho dcera v řízení vypověděli, že nájemné hradí manželka žalobce. Dcera také uvedla, že finančně ji podporuje maminka. Z toho plyne, že nemůže být splněna podmínka závislosti na dceři, neboť finance od dcery nepředstavují takový významný zdroj pro žalobce, bez kterého by nebyl schopen pokrýt své základní životní potřeby, žalobce živí spíše manželka, jak též správně dovedl žalovaný. K tomu srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2023 č.j. 2 Azs 3/2022-50: „Přesto Nejvyšší správní soud neshledal, že by zde byl důvod Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť finanční podpora stěžovatelky jejím synem stále neznamená, že bez této finanční podpory by nebyla schopna uspokojit své základní životní potřeby v zemi původu. Finanční podpora stěžovatelky jejím synem v tom rozsahu, jak popsal ve své výpovědi ve správním řízení, je pouhým „přilepšením“ za účelem navýšení standardu životní úrovně stěžovatelky. Její životní standard by bez synovy podpory byl podstatně nižší než s ní. Stále by ale ještě nezakládal nezbytnost materiální podpory ve výše vyloženém smyslu, tedy by postačoval k hrazení základních potřeb - těch, bez jejichž uspokojení by stěžovatelka nedokázala v zemi původu žít (posuzováno měřítkem životních standardů země původu).“ V řízení tak bylo dostatečně prokázáno a odůvodněno, že ohledně dcery žalobce není osobou závislou na její výživě.

49. Správní orgány neporušily ani povinnost eurokonformního výkladu ust. § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. V žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 9. 11. 2021 č.j. 54 A 86/2018-36 k tomu Krajský soud v Praze uvedl: „*Ustanovení § 15 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je transpozicí čl. 2 odst. 2 písm. d) pobytové směrnice, je proto třeba jej vykládat v souladu s uvedenou směrnicí, byť v případech rodinných příslušníků občanů ČR (nikoliv občanů jiných členských států, kteří využili svého práva volného pohybu, na něž se vztahuje pobytová směrnice) je právo EU použitelné pouze nepřímo, na základě odkazu ve vnitrostátním právu, kterým byl pro posuzovanou věc § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 18. 12. 2015 do 1. 8. 2021. Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, potvrdil, že zavedením tohoto ustanovení [ve znění rozhodném pro věc posuzovanou rozšířeným senátem se jednalo o § 15a odst. 5)] došlo z vůle vnitrostátního zákonodárce nad rámec požadavků vyplývajících z unijního práva ke zrovnoprávnění rodinných příslušníků občanů ČR s rodinnými příslušníky občanů EU. Byť tedy zvýhodněný režim pro státní příslušníky třetích zemí, kteří jsou rodinnými příslušníky migrujících občanů EU, vyplývající z pobytové směrnice je motivován především odstraněním překážek volného pohybu občanů EU, je třeba respektovat volbu zákonodárce, který přiznal stejné výhody i rodinným příslušníkům občanů ČR, kteří nikdy práva volného pohybu nevyužili (viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2013, č. j. 8 As 46/2013-55, body 25-27 a judikaturu tam citovanou). ... Podstatné nicméně je, že čl. 2 odst. 2 pobytové směrnice neodkazuje na vnitrostátní právo, tento pojem je proto třeba vnímat jako autonomní pojem unijního práva. Z požadavků jak jednotného uplatňování unijního práva, tak zásady rovnosti totiž vyplývá, že znění ustanovení unijního práva, které výslovně neodkazuje na právo členských států za účelem vymezení svého smyslu a dosahu, musí být zpravidla vykládáno autonomním a jednotným způsobem v celé EU (viz např. rozsudky Soudního dvora TB, bod 44 a judikaturu tam citovanou, nebo rozsudek Jia, bod 36, srov. též rozsudek ze dne 26. 3. 2019, SM, C-129/18, bod 50).“ Správní orgány u žalobce nijak nerozlišovaly, že se má jednat o rodinného příslušníka „pouze“ občana ČR, který práva volného pohybu nevyužil, avšak postupovaly tak, jako by se jednalo o občana EU, který využil svobodu volného pohybu. Při výkladu rovněž postupovaly v souladu s judikaturou SDEU, kterou soud uvedl výše. Správní orgány se zabývaly komplexní faktickou situací žalobce a otázkou, zda je materiálně skutečně závislý na své dceři. Dospěly však k závěru, že je dospělý, svéprávný, práce je schopen, když nemá žádné zdravotní omezení, jeho základní životní potřeby zajišťuje převážně manželka, dcera mu přispívá pouze na přilepšenou, což je patrné i z toho, že je to manželka žalobce, která kromě žalobce finančně podporuje také jejich dceru. Z toho je patrné, že se nejedná o situaci, kdy by žalobce bez materiální podpory dcery nebyl schopen uspokojovat své základní životní potřeby, a tedy ani o stav závislosti. Žalovaný se k pojmu nutné péče a jeho aplikace*

dostatečně vyjádřil a dostal tak požadavku posoudit komplexně míru ekonomické a fyzické závislosti a zohlednit přitom veškeré relevantní faktory, které vyšly v řízení najevo.

50. Soud se pak zcela ztotožňuje se závěry žalovaného, který s odkazem na § 697 zákona č. 89/2012 Sb. občanského zákoníku zdůraznil, že je vyživovací povinnost primárně mezi manžely, kteří mají vůči sobě vzájemnou povinnost zajistit potřebnou podporu a zabezpečení. Pouze pokud manželé nejsou schopni zajistit vlastní životní potřeby, může nastoupit vyživovací povinnost dětí vůči rodičům. Tato povinnost dětí je však subsidiární, a tedy sekundární vůči primární povinnosti manželů vzájemně, a platí jen v rozsahu nezbytném k zajištění potřeb rodičů, které nelze pokrýt z prostředků manželů. Vyživovací povinnost dětí vůči rodičům by pak nastoupila až tehdy, pokud vyživovací povinnost mezi manžely není dostačující k zajištění potřeb, což ale žalobce v průběhu řízení netvrdil a netvrdila to ani dcera ve svědecké výpovědi. S tímto závěrem správních orgánů se soud také ztotožňuje, neboť považuje za zcela zásadní pro projednávanou věc, že náklady spojené s domácností, ale i se studiem dcery, hradí právě manželka žalobce. Pokud je i dcera závislá na příjmech od své matky, která jí přispívá i na studia, nelze dospět k závěru, že by příjem z dceřiných brigád byl příjmem, na kterém je žalobce zcela závislý. Je s podivem, že ačkoli na to, že vyživovací povinnost mezi manžely předchází vyživovací povinnosti mezi dětmi a rodiči, upozornil žalovaný již v napadeném rozhodnutí, žalobce se touto otázkou vůbec nezabývá a o podílu manželky žalobce na financování společné domácnosti se vůbec nezmiňuje. Soud však v souladu se žalovaným její podíl na financování společných rodinných výdajů považuje za zcela zásadní pro projednávanou věc.
51. Soud neshledal důvodnou ani námitku vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřuje v tom, že žalovaný na jedné straně připouští, že žalobce žije se svou rodinou ve společné domácnosti, že nemá vlastní příjem, že nemůže pracovat a že rodina společně hospodaří, současně však tvrdí, že závislost žalobce není prokázána. Soud z napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný skutečně nepopírá společné soužití žalobce s dcerou a manželkou, ale že podle něj žalobce neprokázal závislost na dceři, přičemž žalovaný své závěry logicky a srozumitelně odůvodnil. Žalovaný tedy nijak nevyvrací tvrzení žalobce o tom, že *„dcera žalobce v současné době studuje a zároveň také pracuje, přičemž svůj příjem poskytuje do rodinného rozpočtu. Tato skutečnost je pro posouzení věci zásadní, neboť potvrzuje, že rodina hospodaří společně a že žalobce je fakticky vyživován v rámci společné domácnosti, jejíž ekonomickou součástí je i jeho dcera, občanka České republiky.“* Ani soud, ani žalovaný totiž nerozporují žalobcovo tvrzení, že je žalobce vyživován v rámci společné domácnosti, podstatné ale je, že žalobce neprokázal, že je to dcera, na níž je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý, tedy, že by se bez jejího příjmu při uspokojování svých základních potřeb neobešel. To skutečně v řízení prokázáno nebylo.
52. K námitce týkající se nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života žalobce soud uvádí, že zákon o pobytu cizinců obecně nestanoví pro případ, kdy žalovaný zamítá žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu cizince z důvodu, že cizinec není rodinným příslušníkem občana EU, povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí dle § 174a téhož zákona. Správní orgány se v návaznosti na námitky žalobce tímto posouzením přesto zabývaly, a to v rozsahu možného porušení čl. 8 Úmluvy; správní orgány takovou povinnost s ohledem na čl. 8 Úmluvy mají tehdy, pokud cizinec vznesl konkrétní námitku nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého či rodinného života a zároveň jím tvrzená nepřiměřenost není již na první pohled nemyslitelná či jen zdánlivá (viz např. rozsudek NSS ze dne 23. 12. 2019,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

č. j. 10 Azs 262/2019-31). K tomu rovněž viz rozsudky NSS ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 83/2015-31, ze dne 7. 12. 2016, č. j. 1 Azs 273/2016-29, č. 3536/2017 Sb. NSS, ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017-35, nebo ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30).

53. Soud též konstatuje, že v obecné rovině rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (k tomu srov. blíže rozsudky NSS ze dne 11. 9. 2025, č.j. 3 Azs 109/2024 – 84, ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65, ze dne 9. 11. 2011, č.j. 9 As 71/2010 - 112, či ze dne 6. 8. 2013, č.j.8 As 68/2012 -39; a nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).
54. Správní orgány se s námitkou nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce vypořádaly dostatečně a přezkoumatelně, vyšly ze shora uvedené judikatury, dle které neudělením pobytového oprávnění může jen zcela výjimečně dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého života cizince. Žalobci napadeným rozhodnutím není zakazován další pobyt na území ČR, pouze je jím stanovena povinnost vycestovat z území ČR v určité době. Nevydání povolení proto nemůže mít za následek nepřiměřený zásah do rodinného života žalobce. Správní orgány přihlédly k tomu, že žalobce měl po skončení azylového řízení v roce 2005 odcestovat do Vietnamské socialistické republiky, legálně mohl požádat o dlouhodobé vízum a vrátit se zpět do ČR, kde by následně mohl získat odpovídající druh pobytového oprávnění. Správní orgány správně poukázaly na to, že manželka s dcerou několikrát do Vietnamské socialistické republiky vycestovaly a že tedy i žalobce mohl cestovat s nimi a svůj nelegální pobyt v ČR řádně zlegalizovat. Pokud tak neučinil, nelze to přičítat k tíži správních orgánů.
55. Jak soud již výše uvedl, odeprání práva přechodného pobytu cizince žalobci nezakazuje vstup ani pobyt na území České republiky, pouze mu nyní neuděluje určitý druh pobytu na území České republiky. Není jím samo o sobě dotčeno právo pobytu žalobce na území České republiky, dochází pouze k odeprání výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci přechodného pobytu (viz rozsudek NSS ze dne 9. 11. 2011 č. j. 9 As 71/2010-112).
56. Soud tak ve shodě se správními orgány shledal, že ze správního spisu nevyplývají žádné okolnosti, pro něž by bylo možné zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu považovat za (z hlediska dopadu do rodinného a soukromého života žalobce) nepřiměřené. Odloučení žalobce a jeho rodiny žijící v ČR je nezbytným důsledkem každého nevyhovění žádosti o povolení pobytu rodinného příslušníka občana EU. Samo o sobě však nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Jak je uvedeno výše, žalobci zůstávají, byť v omezeném rozsahu, zachovány možnosti setkávání se svými rodinnými příslušníky. K tomu soud doplňuje, že z článku 8 Úmluvy, z jiných mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána, ani z ústavního práva nevyplývá nutné právo cizince na vstup a pobyt v zemi, kde pobývá jeho rodinný příslušník (viz rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 2 As 78/2006-64, str. 78).
57. Závěrem soud uvádí, že neprováděl dokazování důkazy navrženými v žalobě, a to potvrzením o studiu dcery žalobce, potvrzením o jejím zaměstnání či pracovní činnosti, doklady o jejích příjmech, doklady o výdajích společné domácnosti a případně výsledkem dcery žalobce a manželky žalobce k prokázání skutečnosti, že dcera žalobce pracuje, studuje

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

a svůj příjem poskytuje do společného rodinného rozpočtu, neboť žalovaný si pro své závěry opatřil dostatečné množství podkladů, na základě kterých mohl rozhodnout. Nelze přehlédnout, že potvrzení o studiu dcery je ve správním spise založeno, výslech dcery žalovaný provedl a další důkazní návrhy žalobce ve správním řízení nenavrhoval. Žalobce byl řádně vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Svého práva vyjádřit se k podkladům, případně navrhnout doplnění dokazování ale nevyužil ani on, ani jeho zmocněný zástupce. Svou pasivitu ve správním řízení nemůže žalobce dohánět až v řízení před soudem. Pro úplnost soud uvádí, že žalovaný nerozporoval, že dcera studuje a vydělává si na brigádách, ani že přispívá do rodinného rozpočtu.

58. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. (výrok I.)
59. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly. (výrok II.)

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. června 2026

JUDr. Jitka Hroudová, v. r.
samosoudkyně